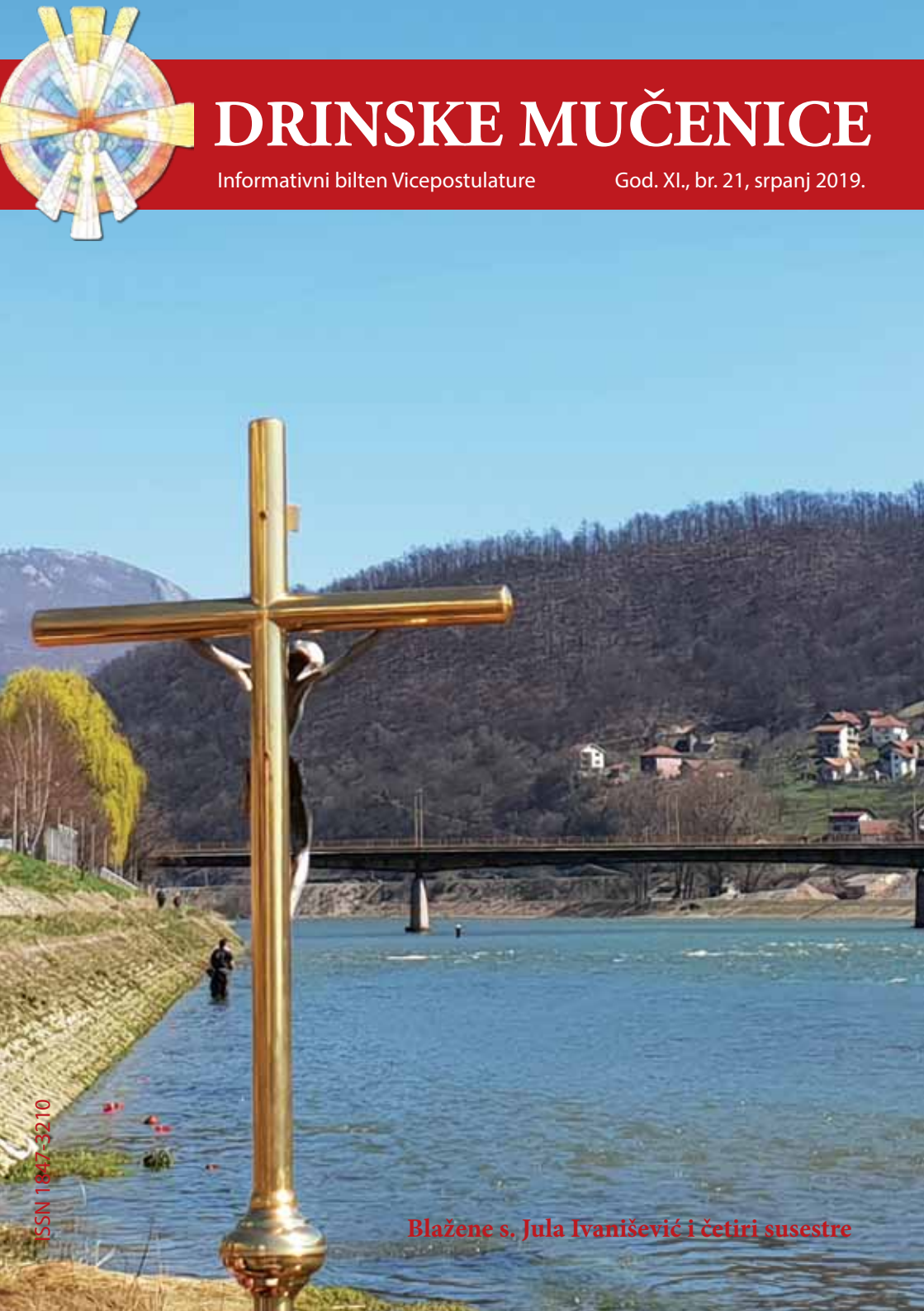
DRINSKE MUČENICE

Informativni bilten Vicepostulature

God. XI., br. 21, srpanj 2019.

ISSN 1847-3210

Blažene s. Jula Ivanišević i četiri susestre

Informativni bilten Vicepostulature
bl. s. M. Jule Ivanišević i
četiriju susestara

br. 21, srpanj 2019.

Bilten izlazi dva puta godišnje,
s dozvolom redovničkih
poglavara

Izdavač:
Vicepostulatura
bl. Drinskih mučenica

Glavna i odgovorna urednica:
s. M. Ozana Krajačić

Uredničko vijeće:
s. M. Antonela Rašić, FDC
s. M. Alojzija Pejković, FDC
Ljubica Pribanić
Dinka Parlov
Mirjana Holjevac
Krešo Bello
Ivan Babić

Grafička priprema:
Senka Blažeković

Tisak: Denona d.d.

UVODNA RIJEČ
Čuvati mladost duha 3

U HODU S CRKVOM
Nova pobudnica „Krist živi“ 4
Papa u Makedoniji 6
Grkokatolički biskupi – novi mučenici 8
Hod za život 9

PROMIŠLJANJE O BLAŽENICAMA
Svjedokinje Isusa koji spašava 10
Ne znamo kud nas vode 13

INTERVJU
Kršćanin danas i radost života 14

DOGAĐAJI
Goraždanski učenici odali počast Mučenicama..19
Udruženje žena iz Goražda na Drini 19
Promocija zbirke pjesama Ane Šušković 22
Drinske mučenice uzor mladima 23
O Blaženicama u slavonskim župama 23

PUTEVIMA BLAŽENICA
Hodočašće župe Svih svetih iz Sesveta 24
Ostavile trag 25
Vjernici Sisačke biskupije na hodočašću 26
Hodočasnici iz Zadarske nadbiskupije 27
Svjedočanstva hodočasnika iz Zagreba 28

MILOSTI I USLIŠANJA 29

IZ ŽIVOTA DRUŽBE
125. obljetnica smrti Utemeljiteljice Družbe 30
Na grobu Majke Franziske..... 34
Obljetnica smrti s. Luke 35
Proslava 80. obljetnice Doma Gospe Lurdske ... 35
Svečana proslava u Zadru..... 36
Susret starijih sestara u Granešini 36
Susreti za djevojke u kandidaturi 37
Molitva i euharistija u životu Blaženica 38

MOLITVA.....39

Čuvati mladost duha

Sve što Isus dotakne postaje mlado, novo, živo. Obnavlja se, mijenja. Zato papa Franjo na početku pobudnice *Christus vivit – Krist živi* kaže: „Isus je živ i želi te živoga.“ Povezuje dvije stvarnosti u jedno kao nešto samo po sebi razumljivo. Prva je osnovna činjenica naše vjere: Isus živi. On nije netko iz prošlosti koji je svima u Palestini, nekada davno, činio dobro, već je netko koji živi u ovomu našem *sada* i nastavlja činiti meni, tebi dobro. Trajno prisutni i trajno dolazeći. Toliko je „umiješan“ u moju osobnu povijest, toliko je „običan“ i bliz da ga često ne zamjećujem.

Takav Krist, prisutan u tvojoj osobnoj povijesti, „želi te živoga“, ističe Papa. Biti uistinu živ, biti u srcu mlad – to ne može čovjek sam sebi dati ili učiniti, jer tada mu ne bi trebao Spasitelj. Imati mlado srce i mladi duh, imati život može samo biti i jest plod duboke i svakodnevno hranjene i njegovane povezanosti sa živim Kristom. Poput loze držati se čvrsto Trsa.

Obilježje mladog duha je imati snage ustati uvijek iznova iz svega onoga što izgleda kao život, a u stvari je ne-život, te čini čovjeka starim iznutra. Prema pobudnici, čovjek stari kada dopušta da mu se u srce i misli ugnijezde tugaljivost, gorčina, strah, sumnja, osjećaj promašenosti (usp. br. 2). Stoga mladost duha znači biti „raspoloživ za promjenu“ (br. 12). Razlučiti što mi to krade život, i nadu, i vedrinu, i polet, te odlučno, poduprt milošću Božjom, odbaciti ta stanja duha od sebe.

Istinski život i istinski rast događa se ne toliko ondje gdje mi sami odlučujemo što ćemo kod sebe promijeniti, koliko u onim životnim situacijama – najčešće bolnima – koje nas jednostavno pohode i kojima dopustimo da nas oblikuju. Upravo te situacije, koje nebeski Lončar dopušta, obrezuju naša srca tamo gdje trebaju biti pročišćena i obnovljena, da bi postala nova, mlada, živa. Imati mlado srce znači učiti od života.

Kontempliraj Isusa sretnoga, prepunog radosti, poziva papa Franjo. „Raduj se sa svojim Prijateljem koji je pobijedio“ i koji pobjeđuje sve tvoje smrti. „Ubili su svetoga, pravednika, nevinoga, ali On je pobijedio. Zlo nema više posljednju riječ. Ni u tvom životu zlo neće imati posljednju riječ, jer tvoj Prijatelj, koji te ljubi, želi pobjeđivati u tebi“ (br. 126).

Ovu veliku istinu svi imamo potrebu čuti uvijek iznova i razmišljati o njoj. To su činile i blažene Drinske mučenice. Uhvatile su se čvrsto svoje uporišne Stijene, Krista živoga, zato su mogle odoljeti kada su došli dani zli. S Njim ću i ja moći prebroditi sve smrti duž svojega puta... i živjeti.

s. M. Ozana Krajačić, FDC

Nova pobudnica „Krist živi“

Dinka Parlov

Papa Franjo objavio je 4. travnja 2019. novu pobudnicu *Christus vivit – Krist živi* koja je plod rada Biskupske sinode održane u listopadu 2018. na temu „Mladi, vjera i razlučivanje zvanja“. „Krist živi i želi te živoga“ prve su riječi koje Papa upućuje svakom mladom kršćaninu i čitavom Božjem narodu. Želi ohrabriti mlade da rastu u svetosti i predanosti u svom osobnom pozivu.

U prvom poglavlju Papa upućuje na biblijske tekstove Starog i Novog zavjeta koji pokazuju što Bog govori o mladima i kako gleda na njihovu mladost. Iz Starog zavjeta uzima primjere onih kojima Bog već u mladoj dobi povjerava određeno poslanje, iako su se neki od njih bojali smatrajući da nisu za to sposobni. Istaknuta poruka tih tekstova jest da Bog ne gleda kao što gleda čovjek, jer Bog gleda što je u srcu (usp. 1 Sam 16,7). Na primjeru mlađeg sina iz 15. poglavlja Lukina evanđelja papa Franjo prepoznaje tipičnu odliku „mladog srca“, a ta je spremnost na promjenu, hrabrost ustati i početi ispočetka.

Drugo poglavlje stavlja pred nas Isusa koji je „uvijek mlad“. Isus je „mlad među mladima“, kaže Papa, kako bi im bio primjer i posvetio njihova stremljenja k dobru. I Marija svijetli u Crkvi kao vrhunski uzor nasljedovanja Krista s oduševljenjem i poslušnošću. Bila je vrlo mlada kad je prihvatila anđelovu poruku, no nije se bojala postavljati pitanja, nakon čega je velikodušno odgovorila: „Evo službenice Gospodnje!“ (Lk 1,38).

„Vi ste Božje ‘sada’“, ističe Papa u trećem poglavlju. Mladi nisu samo budućnost svijeta već i njegova sadašnjost. U današnjem svijetu koji se brzo mijenja, životi mladih izloženi su patnji i manipulaciji. Ratovi, marginalizacija zbog vjerskih, etničkih ili gospodarskih razloga samo su neke od stvarnosti u kojima mladi žive. Papa nije propustio osvrnuti se i na digitalizaciju društva koja često rezultira otuđenjem i izoliranošću.

U četvrtom poglavlju Papa iznosi tri velike istine, međusobno usko povezane: Bog te ljubi, Krist te spašava i Krist živi. „Nije važno jeste li to već čuli ili ne. Želim vas podsjetiti na to. Bog te voli. Nikada nemoj sumnjati u to, što god ti se dogodilo u životu. U svakom trenutku vi ste beskrajno ljubljeni.“

Putovi mladih – naslov je petog poglavlja. Božja ljubav i naš odnos sa živim Kristom ne ograničava nas

da sanjamo, ne zahtijeva od nas da suzujemo svoje horizonte. Naprotiv, ta nas ljubav uzdiže, potiče i inspirira na bolji i ljepši život. Najljepši se snovi postižu nadom, strpljenjem i zauzimanjem, odustajući od žurbe.

U šestom poglavlju – Mladi s korijenima – Papa ističe da korijeni nisu sidra koja nas vežu za prošlost, niti nas sprečavaju da se suočimo sa sadašnjošću i stvorimo nešto novo. Korijeni su uporišna točka iz koje možemo rasti i suočavati se s novim izazovima. Manipulacija mladima veliki je problem današnjice, navodi Papa. Upozorava ih da ne dopuste da današnji svijet iskoristi njihovu mladost kako bi promicao površni način života.

Sedmo poglavlje Papa posvećuje pastoralu mladih te ističe da mlade treba pratiti i voditi u radu, ali im dati i slobodu da razvijaju nove pristupe. Cilj pastorala mladih je potpomoći susret s Bogom.

U osmom poglavlju govori o pozivu: Bog ima plan za svakoga. Osobno zvanje ne sastoji se samo u poslu koji se obavlja. Poziv je nešto više: to je put kroz brojne napore i aktivnosti prema služenju drugima. Papa potiče mlade da budu revolucionarni, da idu protiv struje. Ohrabruje ih da vrijedi ulagati u obitelj, ali ih i potiče da ne odbace mogućnost potpune posvete Bogu u svećenstvu ili redovništvu, ako prepoznaju Božji poziv.

Da bi se otkrio vlastiti poziv, treba uložiti određeni napor, kaže Papa u devetom poglavlju. Potrebno je razlučivanje. Osobnu odluku ne mogu donijeti drugi umjesto nas, te ona zahtijeva trenutke samoće i tišine. Dobro je postaviti si sljedeća pitanja: Poznajem li ja sebe, znam li što donosi radost a što žalost u moje srce? Koje su moje snage i slabosti? Kako mogu bolje služiti ljudima, kako mogu najkorisnije poslužiti Crkvi i svijetu? Što mogu ponuditi društvu? Imam li potrebne sposobnosti za to i kako ih mogu još bolje razviti i umnožiti?

Zaključujući pobudnicu, papa Franjo poručuje mladima: „Crkva treba vaš zamah, vašu intuiciju, vašu vjeru. Trebamo ih! A kada stignete tamo gdje mi još nismo stigli, imajte strpljenja čekati nas.“

Papa u Makedoniji

Krešo Bello

Noću je Pavao imao viđenje: Makedonac neki stajaše i zaklinjaše ga: „Priđi u Makedoniju i pomozi nam!“ Nakon viđenja nastojasmo odmah otputovati u Makedoniju, uvjereni da nas Bog zove navješćivati im evanđelje (Dj 16,9-10). Tim riječima pisac Djela apostolskih opisuje Pavlov poticaj da otputuje u Makedoniju navješćivati evanđelje. Ranije, sam Duh Sveti ga je priječio u daljnjim putovanjima kako bi ga nagnao upravo na taj put u Makedoniju.

Vrlo kratko nakon što je država, čiji je glavni grad Skoplje, službeno priznata pod imenom „Sjeverna Makedonija“, papa Franjo posjetio je tu zemlju. To je bilo 7. svibnja 2019., nakon njegove posjete Bugarskoj. Prije mnogo godina put me nanio u Skoplje, upravo na dan preminuća svetog Franje Asiškoga. Uspio sam pronaći katoličku crkvu zapadnoga obreda i čak sam imao tu čast da budem lektor na misi. Nisam to do tada znao, pa sam se iznenadio kada sam u ruke dobio lekcionar na hrvatskom jeziku: mise su čitane na hrvatskom.

Službena liturgija svete mise koju je predvodio Sveti Otac u Skoplju toga dana, koristi četiri jezika: latinski, talijanski, makedonski i hrvatski, a pisano je latinicom i ćirilicom.

„Ne boj se, malo stado“ – znakoviti je moto ovog apostolskog putovanja, dvije tisuće godina nakon apostola Pavla. U Makedoniji s 2.000.000 stanovnika nalazi se 15.000 katolika istočnoga i zapadnoga obreda. Svetoj misi prisustvovali su i mnogi biskupi iz BiH, Hrvatske, Crne Gore i Srbije, ali i pravoslavni i muslimanski vjernici.

To je značajna poruka za svakoga katolika, za svakoga Hrvata koji promatra tu zemlju iz daljega, vrlo često, gledajući u njoj još samo jedan relikt iz nekog drugog vremena.

Ova posjeta i ova gesta Svetoga Oca podsjeća nas da smo „jedno stado“ i da značenje riječi *Crkva* upravo ukazuje na to zajedništvo koje tako lako zaboravljamo. Vrlo često zaboravimo zajedništvo u bližim prostorima: obitelji, župi, zajednici i među prijateljima, pa kako nam onda ne bi udaljenost od par tisuća kilometara zamaglila pogled na „malo stado“.

Zato je važno prepoznati hrvatski jezik u ovoj liturgiji i brojne Hrvate na misnom slavlju na Trgu Makedonije tog svibanjskog dana. Poruka pape Franje mogla bi se ovako sažeti: pomiješanost raznih kultura, etničkih zajednica i vjeroispovijesti treba poslužiti kao uzor drugim zemljama.

Pored potpore „malom stadu“ katolika u ovoj zemlji koja još uvijek prolazi kroz izazovna razdoblja i traži odgovore na mnoga otvorena pitanja (ekonomska, vjerska, pitanja nacionalnog identiteta), postavljen je još jedan cilj ovog apostolskog putovanja: Majka Terezija. Rođena u Skoplju 26. kolovoza 1910. godine u albanskoj obitelji, ova sveta žena čije kćeri susrećemo na ulicama naših gradova u prepoznatljivim bijelo plavim haljinama, na vidljiv način utaživala je glad mnogih za ljubavlju, dobrotom, milosrđem. Upravo je to bila glavna poruka ovog apostolskog putovanja: utažiti glad – stalnu i stvarnu glad za kruhom tvoje Riječi, Gospodine.

Promatrajući radost duhovnih kćeri Majke Terezije kojom su dočekale Svetoga Oca te njihovu predanost posluživanju siromašnih, bolesnih i svih koji se nalaze u potrebi i potrazi za ljubavlju i dobrotom milosrdnoga Oca, nisam mogao ne sjetiti se drugih pet sestara koje su na Palama pored Sarajeva posluživale siromahe svih vjeroispovijesti i svih staleža.

Drinske mučenice jednako su brinule o onom siromašnom pravoslavcu ili muslimanu, kao što su posluživale i vladu Kraljevine Jugoslavije kada je bježala iz Beograda. U vrijeme njihova mučeništva, 1941. godine, Majka Terezija je služila kao nastavnica u školi samostana Loreto u Kalkuti, u Indiji, baš poput blažene s. Berchmane u Bosni.

Promatrajući to očima ovoga svijeta, bio je to kratki posjet - niti deset sati, ali promatrajući to očima vječnoga Oca, bio je to posjet koji je započeo pred dvije tisuće godina i koji traje i dalje. Jer glad je uvijek prisutna, a njegovo Tijelo kojim nas hrani Otac naš Dobri u Duhu svetome traje i traje. Kad god nam zatreba, kad god mi to zaželimo, On je ovdje, prisutan u Euharistiji da nas nahrani, da nam dade snage i kaže nam: Ne boj se, moje malo stado!

Grkokatolički biskupi – novi mučenici

Mirjana Holjevac

U nedjelju 2. lipnja 2019. papa Franjo je u rumunjskom Blaju zajedno s grkokatoličkim biskupima služio božansku liturgiju tijekom koje je proglasio blaženima sedmoricu grkokatoličkih biskupa mučenika, koji su umrli između 1950. i 1970. godine. Riječ je o prvom proglašenju blaženika u Grkokatoličkoj Crkvi u Rumunjskoj. Biskupi su žrtve okrutnih komunističkih progona, započetih krajem 1948., kada je u Rumunjskoj zabranjena grkokatolička vjera.

Blaženi mučenici uhićeni su jer su se do zadnjih trenutaka svojih života svim sredstvima borili protiv plana komunističkog režima da se Katolička Crkva u Rumunjskoj odvoji od Svete Stolice i da se preuzme kontrola nad njome. Pisali su prosvjedna pisma nadležnim tijelima, slali okružnice vjernicima kako bi ojačali njihovu vjeru, organizirali pastoralne posjete, branili ustanove i vjernike. Zbog toga su bili uhićeni i zatvarani u koncentracijske logore, zatvore i kućne pritvore, mučeni fizički i psihički. Umirali su bez suđenja – od gladi, hladnoće, teških bolesti ili teškog rada. Unatoč svem progonu i mučenju, ostali su vjerni Kristu do kraja, Katoličkoj crkvi i zajedništvu s papom. Pokopani su na „groblju siromašnih“, bez ispraćaja, a četvorici mučenika grob niti danas nije poznat.

Papa je u propovijedi naglasio da su se biskupi, suočeni s okrutnošću režima, pokazali uzorima vjere i ljubavi prema svom narodu. „I danas se pojavljuju nove ideologije koje se podmuklo nastoje nametnuti i iskorijeniti u ljudima bogatu kulturnu i vjersku tradiciju“, rekao je papa Franjo, naglasivši da se „sada mi moramo boriti protiv tih novih ideologija prenoseći suvremenicima svjetlo evanđelja“.

Hod za život

s. M. Antonela Rašić, FDC

Hod za život mirni je prosvjed kojim se u mnogim gradovima svijeta, jednom godišnje, promiče život. Svrha mu je slaviti život, nepovredivu vrijednost ljudskoga postojanja i širiti istinu o životu podsjećajući na najveće kršenje ljudskih prava našega doba: ozakonjeni izazvani pobačaj (pobačaj na zahtjev ili kako se zakukuljeno službeno zove na hrvatskom: „prekid trudnoće zbog socijalnih indikacija“).

U tom se prosvjedu okupljaju ljudi različitih vjeroispovijesti, pa i oni koji nisu vjernici, ali poštuju nepovredivost ljudskog života. Stoga to nije religijski skup, nego građansko okupljanje koje ima i sastavnicu ekumenskog i međureligijskog dijaloga ili suradnje.

Sudionike Hoda za život u više su poruka pozdravili i ohrabrili Kristovi namjesnici: Ivan Pavao II., primjerice, u prosincu 1997., Benedikt XVI. u travnju 2010., te papa Franjo u ožujku 2013. i u svibnju 2014. godine.

U Hrvatskoj se Hod za život održava od 2016. godine. Ovogodišnji, četvrti po redu, organiziran je u pet gradova. Najprije se 18. svibnja održao u Osijeku i Rijeci, a zatim 25. svibnja u Zagrebu, Splitu i Zadru pod geslom „Zaštitimo najugroženiju manjinu u Hrvatskoj – nerođenu djecu!“

Hodom za život želi se prije svega potaknuti svijest javnosti da je nerođeno dijete ljudska osoba kojoj treba skrb i zaštita od samog početka, od začeća. Nadalje, da je svaki ljudski život jedinstven i nezamjenjiv te da od začeća do prirodne smrti ima neotuđivo dostojanstvo. Svako dijete, rođeno, ali i ono koje još raste u tijelu majke, treba čuvati i štititi.

Osim toga, želi se istaknuti važnost društvene i ekonomske potpore obiteljima; pružiti konkretna pomoć svakoj ženi koja razmišlja o pobačaju iz ekonomskih razloga, zbog neinformiranosti ili pritiska okoline (čak 75% žena to navodi kao razlog pobačaja).

Okupljene na Markovu trgu pozdravio je Filip Đekić iz Sesveta rekavši da je on dijete onih koji su 1990-ih branili Hrvatsku te istaknuo da se Hodom za život danas borimo za one najranjivije u našem društvu kao što su se naši „očevi borili 1990-ih“.

Svjedokinje Isusa koji spašava

s. Marjana Koščak, FDC

U praksi se često susrećem s predrasudama koje odrasli imaju prema mladima. Najčešće se one odnose na nezainteresiranost mladih ljudi za društvene promjene, na mirenje sa situacijama u kojima se nalaze, bezvoljnost i letargiju. Ponekad i sama podlegnem njima, zato se nemalo iznenadim kada prepoznam želju mladoga čovjeka da ovaj svijet učini boljim. Katkad to čine „spretnije“ i prema očekivanjima odraslih („onih koji su iskusili put traženja puteva za ostvarenje boljega svijeta“) katkad budu neshvaćeni, odbačeni i ismijani u svojim nastojanjima.

Nastojeći se iz dana u dan boriti sa životnim prilikama i neprilikama vjerujem da svaki čovjek, a osobito mladi čovjek, nastoji pronaći neki model po kojem će oblikovati svoj život. U pronalaženju istoga nerijetko mu na pomoći mogu biti poticaji učiteljstva Crkve ili primjeri svetaca.

Promišljajući o mogućim modelima naišla sam na jedan koji nudi papa Franjo u pobudnici *Christus vivit – Krist živi.* Svijest da nas Bog voli, da smo spašeni krvlju Isusa Krista te da je Isus živ itekako može snažno djelovati na preobrazbu prvenstveno u vlastitom životu, a onda i u društvu.

Papa u četvrtom poglavlju ovoga dokumenta nastoji podsjetiti na bitne istine koju nam Bog izriče. Prva istina je: „Bog te voli!“ Papa potiče mlade da bez obzira na okolnosti i iskustva koja imaju sa svojim zemaljskim očevima uvijek u svojem srcu promišljaju o toj istini. Bog je Otac koji bezuvjetno ljubi. Njegova se ljubav ne može, ali niti ne mora zaslužiti. Najbolje se očituje u jednom od najvećih darova koje je dao čovjeku: slobodi. Do te mjere voli čovjeka da mu dopušta da mu ne vjeruje i da ga ne želi u svojem životu.

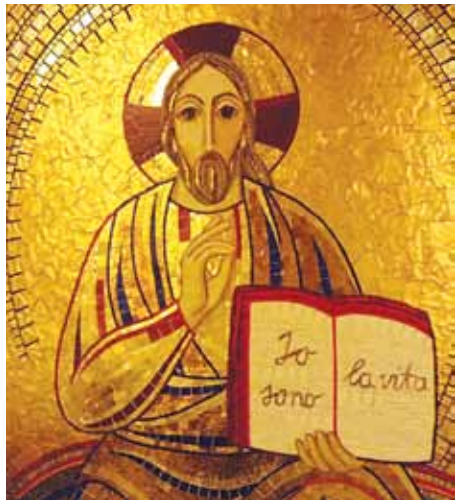
Druga istina je: Isus te spašava! Isus, slika i prilika Očeva, nije mogao drugačije nego iz čiste ljubavi poslušati volju Očevu i dati svoj život kako bi se po njemu mogli spasiti. Papa potiče da usmjerimo svoj pogled prema ispruženoj ruci Krista koji je na križu i dopustimo mu da nas svaki put iznova spašava. Potiče nas da razmatramo o žrtvi koju je učinio za nas prolivši za nas svoju krv te mu dopustimo da nas njome očisti jer samo tako možemo biti nanovo rođeni.

Treća istina jest: Isus je živ! Ova poruka povezana je s prethodne dvije jer proizlazi kao posljedica iskustva prvih dviju istina.

Samo ako je Krist uskrsnuo i ako je živ znači da se to spasenje nije samo jednom dogodilo nego se događa. Baš zato što je živ, on i sada može dijeliti s nama trenutke naše radosti i žalosti kao što je to i obećao da će ostati s nama do svršetka svijeta. Upravo činjenica da je živ daje nam nadu da svjetlost pobjeđuje tamu. Daje nam nadu da će isto učiniti s tamom u nama, pobijediti je svjetlošću svoje ljubavi.

Ove tri istine ne mogu pronaći mjesto u nama ako ne dopustimo Duhu Svetome, koji je ljubav Oca i Sina, da nas prožme. On je taj koji nam može omogućiti da doživimo istinsku ljubav. Ljubav je nemoguće doživjeti ukoliko se pretjerano rasipamo drugima, iskorištavamo druge ili smo posesivni i dominantni. Naši međuljudski odnosi ne donose istinski plod nego postaju mrtvi, prazni i besplodni. Ispunjeni Duhom Svetim postajemo stabla koja donose rod. Postajemo sve više slični Sinu, a onda i Ocu nebeskom, te poput njih umjesto smrti donosimo život drugima.

Budući da su sveci ti koji mogu biti uzor kako živjeti život u Duhu Svetome, odlučila sam se za primjer blaženih Drinskih mučenica. Čitajući o njihovoj osobnoj povijesti uvidjela sam da ih životne prilike nisu nimalo mazile te su poput mnogih mogle Bogu prigovarati i plakati nad vlastitim životom, postajući sve ogorčenije i bezvoljnije. U svo-

joj providnosti Bog ih je pozvao u Družbu Kćeri Božje ljubavi ne bi li preobrazio njihova srca i učinio ih svojim sredstvom po kojem će mnogi prepoznati da ih bezuvjetno ljubi, da je on Bog živih.

Prema smjernicama utemeljiteljice Družbe Majke Franziske, Kćeri Božje ljubavi trebale bi neprestano razmatrati ljubav Oca koji je za nas dao svoga Sina, često se zagledati u Krista Raspetoga, Sina njegova, istinski primjer kako uzvratiti na ljubav. Vjerovati da je Očeva ljubav bezgranična. Prepoznati trenutak kad će trebati izgovoriti: Neka mi bude po tvojoj volji! Ugledati se na Kristovu poslušnost bez koje ne bi bilo uskrsnuća niti vječnoga života u zajedništvu s Bogom, ne bismo se mogli zvati kćerima i sinovima Božjim.

Vjerne poticajima Utemeljiteljice blažene Drinske mučenice postale su

svjedokinje da je Isus živ i da se isplati slijediti njegov primjer, jer samo tako ono što je trulo, mrtvo i za odbaciti može oživjeti i imati novi, bolji okus. Pogleda uprta prema raspelu, svakodnevnom euharistijom, vjernim služenjem svima potrebnima, u školi, praonici i kuhinji, u poslušnosti jedna prema drugoj i prema Bogu, pripremale su se postati svjedokinje da je Isus onaj koji spašava i onaj koji je živ.

Poput njega, čija je smrt bila sablazan i razočaranje, na prvi pogled i njihova smrt za mnoge je možda bila razlogom za pomisao i uvjerenje kako Bog ne vodi povijest i nije ga briga za maloga čovjeka. Naprotiv, poput Isusa uskrslog i živog, postale su simbol pobjede dobra nad zlom, vjere nad nevjerom, radosti nad tugom. Šutljive, ponizne, skromne, gotovo nevidljive postale su glasni svjedoci da smrt i zlo nemaju posljednju riječ. Koje li radosti u ljudskome srcu!

Budući da vjerujemo da ih je Bog zbog vjernosti njemu proslavio, one za nas i dalje mole i svjedoče nam da je moguće slijediti Isusa pa makar nas to stajalo života, jer jedino nas taj put može dovesti do novosti života. Stoga rado preporučujem mladima, i svima koji se tako osjećaju, da se u svojem nastojanju pronalaženja modela života inspiriraju životom Drinskih mučenica.

Reljef i slika bl. Drinskih mučenica u Snieznici (Poljska)

Ne znamo kud nas vode

Pjesma bl. Drinskim mučenicama

s. Dijana Martić, FDC

Dublja bol nego snijeg
Veća tuga nego brijeg
Žalost šiba od vjetra jače
Duša više neg' oko plače

Ni ne znamo kud nas vode
Bose noge teško hode
Bože, što će s nama biti
Hoćemo li se vratiti

Na srcu mi teža rana
Nema više našeg samostana
Gdje smo molile, radile
I svoj djeci druge majke bile

Krivica je moja znana
Rođenjem mi napisana
Katolkinja, Hrvatica
I još gore redovnica

Što su krive sestre moje
Ostaviše zemlje svoje
Mađarsku i Austriju
I još dvije Sloveniju

Ali to je sad svejedno
Jer u Kristu mi smo jedno
Kad nas veže ljubav Krista
Čeka nas domaja ista

U naš dom dolažahu potrebiti
Koje smo htjele ko Kista poslužiti
Toplu riječ za svakog smo imale
Na naciju i vjeru nismo ni gledale

Često mi je na pameti onaj dan
Kada pošla sam u samostan
Svi pitahu zašto mlada Kata
Ostavlja dom i polja od zlata

Odgovor sam odavno spremila
Idem da bi Isusu služila
Za Njega dati i život ako treba
Samo da dovedem još koga do neba

Sad se pitam jel to ovaj čas
Il' će nam od nekud ipak doći spas
Je li ovo naša Kalvarija
Gorda, snježna Romanija

Nakon četiri dana hoda
Ispred nas je Drina voda
Nakon snijega, vjetra, dažda
Evo odmora, Goražda

Što nas sada ovdje čeka
Mnoge tu proguta rijeka
Jer ni ovdje mira nema
Možda Drina grob nam sprema

Samo Gospod sve to znade
Neka bude što On dade
Nećemo se slomiti ni pasti
Ne damo vjere ni redovničke časti

Cijeli život Tebi smo služile
Svima sestre i majke smo bile
Zato naš Ti poslušaj glas
Sad i za vječnost Isuse spasi nas.

Kršćanin danas i radost života

Razgovor s Marinom Perišem vodila Ljubica Pribanić

Poštovani gospodine Marine, široj javnosti poznati ste kao voditelj emisije Božanstvena komedija i osnivač Hrvatskog nadzemlja. Kako biste se predstavili čitateljima našega Biltena?

Kad me netko zamoli da se predstavim, obično se sjetim onoga pitanja koje bi mi ponekad, dok sam bio mali, upućivali stariji: čiji si ti, mali? Često znam i danas razmišljati o tome pitanju. Ono ima nevjerojatnu dubinu jer pitanje „tko si ti?“ izjednačava s pitanjem „čiji si?“

Moj identitet nije vezan uz moje titule, popularnost ili bilo kakva postignuća. Moj je identitet vezan uz moj izvor. Čiji sam ja? Tko su mi otac i majka? Iz kakve sam kuće? Kad bi starijima odgovorio tko su mi otac i majka, redovito bi znali komentirati: pljunuti je ćaća! Nekad bi i sami zaključili čiji sam prema mom izgledu ili ponašanju, a da me nisu ništa ni upitali.

No, čiji smo mi zaista? Samo sinovi i kćeri majke i oca? Ili smo, još i prije toga, sinovi Božji koji se nazivaju kršćanima? Vidi li se na nama čiji smo? Vidi li se da smo Božji sinovi? Vidi li se da smo ‘pljunuti ćaća’, slika i prilika Očeva? Tko sam, dakle, ja? Samo netko tko se trudi da u životu na njegovom licu svakoga dana sve

više zasja slika Očeva. Slika radosti. Slika milosrđa i praštanja. Slika nesebičnoga davanja.

Odrasli ste u Splitu. Tko su bili vaši prijatelji, s kim ste se družili?

Osim toga, ja sam zagrebački Splićanin, Sesvetski zet i otac troje djece. Radim u izdavačkoj kući Salesiana, uz rad na Božanstvenoj komediji na Laudato TV-u. Ono što me najviše pokreće u životu jest želja da sve svoje talente upotrijebim kako bih ljudima, posebice mladima, donio Boga. Kako bih im pokazao radost i ljepotu života s Bogom.

Odrastao sam u Splitu gdje je bilo dosta droge i gdje se dosta mladih izgubilo, poneki su i umrli. Oni su tražili ispunjenje na krivi način. I unatoč svoj drogi, izlascima, seksu, oni nisu bili radosni. Bili su živi mrtvaci.

Danas u svijetu ima mnogo živih mrtvaca. Ljudi žive, a kao da ne žive. Namršteni su, traže zadovoljstva u prolaznim stvarima, duša im je prazna, a sve izvana izgleda dobro. Blaženi Pier Giorgio Frassati kaže: mi trebamo živjeti, a ne životariti!

Meni je pravi put pokazala radost kojom je zračio jedan mladi svećenik kojeg sam upoznao u osnovnoj školi. Htio sam biti radostan kao on. On nije imao ništa od onoga što inače smatramo da treba imati radostan čovjek: dobar auto, lijepu ženu, puno novca. Ali, imao je sve jer je bio Božji. Bio je čovjek molitve koji se cijeli davao drugima. On mi je pomogao da shvatim da je ključ radosti – život za druge.

Najnoviju popularnost ste stekli kao suvoditelj koncerta Progledaj srcem. Kako se to odražava na Vaš svakodnevni život?

Spomenuli ste moju tobožnju ‘popularnost’. Mene malo plaši ta riječ. Svjestan sam da moji talenti i moj česti boravak na sceni nosi sa sobom i određenu popularnost, ali to je i teret. Nisam ja nešto naročito popularan, Bogu hvala, osim možda u crkvenim krugovima. Ali i da jesam, popularnost nosi dodatnu odgovornost moje kršćanske autentičnosti.

Nedavno mi se dogodilo da su me dvije djevojke kriomice mobitelom fotografirale u trgovačkom centru dok sam sa svojom obitelji obavljao kupnju na svetu nedjelju. To su bile dvije ateistkinje koje su mi ispred trgovine to dale do znanja i spočitale mi moju neautentičnost. Žena i ja zaista nikada ništa ne kupujemo nedjeljom, ali ovo je bila iznimka. No, koliko često mi kršćani pristajemo i naviknemo se na iznimke? Pa nam one postanu pravilo.

Mene je taj događaj potresao i nanovo potaknuo na još veću autentičnost. Moje komunikacijske vještine i moje fore na sceni su prazne, sav je moj javni govor o Bogu prazan, ako iza njega ne stoji vjerodostojan kršćanski život. Sve je to ništa ako je to na slavu moju, a ne na slavu Božju. Zna to malo ponijeti čovjeka, ali zato je važno da čovjek svakodnevno ostavi vremena za odmak od svega, za molitvu i promišljanje. Inače se taštine brzo probude.

Kako biste definirali što je za Vas život?

Nisam nikada razmišljao o definiciji života. Za mene je život darivanje drugima. Život je 'izgubiti život' za druge. To je Isusov paradoks, ali istinit paradoks. Najveću radost života čovjek osjeti kad svojim darovima obogaćuje druge. Ili kad nekomu pomaže, kad nekoga učini radosnijim. „Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga." Tko živi samo za sebe, taj zapravo ne živi i završit će u velikoj isprazności. Američki biskup Fulton Sheen rekao je da je uzrok suvremene depresije pretjerana usmjerenost čovjeka na samoga sebe. Slažem se s njim.

Talent je dar Božji. Kako ga prepoznati i kako ga razvijati?

Kad se čovjek počne drugima davati, onda počne prepoznavati i svoje talente. Ponekad naše darove drugi prepoznaju prije nego mi sami. Gledaju nas i govore nam: „To činiš dobro! Trebao bi se time baviti!" Meni je, kad govorimo o talentima, vrlo

znakovita i važna Kristova prispodoba o talentima. Svaki čovjek ima određeni broj talenata.

Ponekad ne upotrebljavamo svoje talente jer se bojimo, kao onaj čovjek iz prispodobe koji je zakopao svoj talent. Zapravo, ne poznajemo se, jer se otuđujemo od drugih. Ne poznajemo se, jer se otuđujemo od sebe samih i bježimo od tišine u kojoj jedino možemo pronaći istinu o sebi.

U posljednje vrijeme imam dojam da ljudi masovno zakopavaju svoje talente i kao da tek „čekaju život". Čekaju idealne uvjete za posao, idealnu osobu za brak, idealne ekonomske uvjete za djecu itd. itd. I onda, čekajući život, zapravo ne žive. Prođe im život u čekanju. Boje se da će nešto pogriješiti i upravo u tomu griješe.

A koje je Vaše iskustvo?

Život počinje tek kad izađeš iz svojih sigurnosti i kad počneš djelovati, kad se počneš davati drugima, kad počneš ulaziti u rizik bez straha od greške ili mišljenja drugih. U svemu nam tomu pomaže povjerenje u Boga. Zanimljivo je da su ona dvojica slugu iz prispodobe o talentima umnožili svoje talente samo time što su ih upotrijebili. Ništa posebno nisu radili – samo su ih upotrijebili. To je i moje iskustvo.

Dajući se drugima, upotrebljavajući svoje darove, često uvidimo da možemo puno više nego što smo mislili da možemo, da imamo i

neke darove za koje nismo znali da ih imamo. Tada nam se počnu otvarati neka vrata koja nam nikada ne bi pala na pamet. Kad sam ostavio siguran posao vjeroučitelja u školi i otišao na nesigurnu televiziju u povojima u Zagreb, mnogi su mislili da sam lud. A meni se u Zagrebu toliko toga otvorilo, čak sam dobio priliku raditi i za Roberta Knjaza i njegove projekte za nacionalnu televiziju. Uz Božju pomoć ostvaruju se snovi.

I zadnja važna stvar iz prispodobe o talentima je upravo radost. Gospodar kaže dobrim slugama: „uđi u radost Gospodara svoga". Upravo je radost kriterij da smo na pravome putu. Duboka radost koju osjećamo i onda kad smo sami, u tišini, bez ikoga oko sebe.

Koje značenje za Vas ima obiteljski život u vrijeme kad se obitelj obezvrjeđuje?

Odluka za brak i obitelj je prije svega odluka. Ni tu nije dobro preveliko i dugo odgađanje. Zna se ponekad čuti: „neću ja još u brak jer moram još malo vidjeti svijeta, moram se još malo iživjeti". Kao da u braku prestaje život. A moje je iskustvo da život u braku upravo počinje, što se odnosi i odluku za svećenički i redovnički poziv. Tek kad doneseš odluku „umrijeti sebi" počinje život u punini.

Obitelj je, za mene, temelj svega. Obitelj je škola nesebičnosti. U obitelji se učimo prihvaćati jedni druge unatoč manama koje svi imamo. Obitelj je škola praštanja.

Moja obitelj iz mene izvlači ono najbolje. Moja mi je žena poput duhovnika, jer me uvijek podsjeća na ono bitno. A moja me djeca također često pozivaju na dosljednost. Jednom me je kćer pitala na misi: zašto se ti danas tata nećeš pričestiti? I odmah sam se nakon toga išao ispovjediti.

Čini mi se da bi Crkva trebala malo više podupirati obitelj konkretno, a ne samo riječima. I da bi pripreme za brak trebale biti bolje. Olako danas ljudi odustaju od braka, a onda djeca najviše pate. Brak je odluka za nesebičnost, i to odluka koju se ne donosi samo jednom, na vjenčanju, nego se mora donositi svaki dan iznova.

U čemu Vas nadahnjuju blažene Drinske mučenice?

Drinske su mučenice bile čudo na zemlji. Nije njihovo mučeništvo bilo čudo. Njihovo je mučeništvo bilo tek očitovanje njihova čudesna života s Bogom i za Boga. One su živjele tiho i skromno, jer svetost zapravo i nije ništa izvanredno već redovito, svakodnevno. One su živjele sveto puno prije mučeništva. A kad je došao čas kušnje, reagirale su na pravi način.

Zato je važna redovita molitva, post i sakramentalni život. To je „duhovni trening“ koji nas drži u formi kako bismo, onda kada život donese kušnje, mogli reagirati po Božju. Onaj tko se duhovno zapušta, neće izdržati velike kušnje.

Kako te vrijednosti, koje su one živjele, približiti široj publici?

Prije svega nasljedujući te sestre kako bi drugi u nama prepoznali gorljivost za Boga. A onda svakako i putem medija. Danas, kao nikada prije, imamo mogućnost doći do velikog broja ljudi i pričati im ove junačke priče naših junaka – svetaca. A moje je iskustvo da, onda kada ljudi čuju istinu, onda je prepoznaju. Ona ih izaziva.

Vaša poruka čitateljima.

Želio bih čitateljima reći da ne budu zadovoljni minimalnom razinom odnosa s Bogom. Mi ne smijemo Bogu stavljati granice i reći: „pa dovoljno je to što idem na misu nedjeljom i jednom tjedno na molitvenu zajednicu, sve više od toga je previše“.

Bog nas ne želi polovično. On želi da mu se u potpunosti predamo, da od nas učini sasvim nove ljude. Učinit će da zasjamo poput Drinskih mučenica ako mu damo svoj život i svoje povjerenje. Potrebno je samo svakodnevno Njemu davati prioritet. Ne preskakati osobnu i obiteljsku molitvu, živjeti sakramentalnim životom. Na taj ćemo način iskusiti život u punini i radost kojoj nema kraja.

Za mene je život darivanje drugima. Život je ‘izgubiti život’ za druge. To je Isusov paradoks, ali istinit paradoks. Najveću radost života čovjek osjeti kad svojim darovima obogaćuje druge. Ili kad nekomu pomaže, kad nekoga učini radosnijim.

Goraždanski učenici odali počast Mučenicama

Mediji u BiH izvijestili su krajem prosinca 2018. da su učenici srednjih škola i osnovne škole „Husein efendija Đozo“ iz Goražda, članovi Savjeta za kulturu pri Ministarstvu za obrazovanje te brojni građani odali počast bl. Drinskim mučenicama uz polaganje cvijeća kod spomen obilježja, postavljenog na lijevoj obali Drine. Tom su gestom dozvali u sjećanje događaj iz 1941. kada su četiri redovnice s Pala ovdje zvjerski ubijene nakon što su skokom kroz prozor s drugog kata nastojale izbjeći zlostavljanje četnika Draže Mihajlovića, priopćili su mediji Goražda. Goražde je mjesto hodočašća brojnim katoličkim vjernicima, ali i sami mještani smatraju svojom dužnošću čuvati spomen na žrtvu života ovih sestara kao i svih koji su na goraždanskom mostu izgubili svoje živote. Njihova smrt simbolizira hrabrost i privrženost zavjetu čistoće i ponosa, istaknuli su mediji. „Čuvajmo sjećanja na ove časne i hrabre žene, jer je to naša obaveza“, rekao je Sead Tafro, član Savjeta za kulturu BPK Goražde.

Udruženje žena iz Goražda na Drini

Članice Udruženja žena „Motiv“ iz Goražda, Novog Goražda i Čajniča, koje rade na projektu „Očuvanje izgradnje rukotvorina do izgradnje mira i povjerenja“, 24. ožujka 2019. položile su cvijeće pred spomen obilježje Drinskim mučenicama u vrijeme kada su se tu nalazili hodočasnici iz Sesveta. „Slučajno smo se tu zatekle imale zaista jedan susret vrijedan pažnje i svakog poštovanja. Nama je važno da gradimo povjerenje i pomirenje, da šaljemo pozitivne poruke jedni drugima, a hodočasnici su dobro došli ovdje, smo im i danas poručili“, rekla Amela Džambegović.

Susreti dječjih zborova

Ove su se godine susreti crkvenih dječjih zborova, koje vode sestre Kćeri Božje ljubavi, održali u Zadru i Granešini.

Teme su inspirirane rečenicom iz jednog pisma blažene Jule Ivanišević koje je pisala svojoj sestri Juli Horvatović u Gunjevce, 16. listopada 1941. godine: „U Božjim smo rukama i on zna najbolje što je za nas dobro.“ Na temelju te misli nastala je kasnije notna pjesma *Otac zna najbolje*, iz čijeg pripjeva je uzeto geslo za ovaj susret: „Ljubav Očeva vidi najdalje“.

Zadar • Susret je organiziran u subotu, 25. svibnja 2019., a sudjelovalo je 150 djece iz Supetra, Milne, Benkovca i Zadra, iz župa na kojima djeluju Kćeri Božje ljubavi. Susret je započeo pozdravom dobrodošlice s. Marije Beroš, predstojnice zadarske zajednice, a nastavio se sv. misom koju je predslavio župnik don Igor Ikić. Župnik je istaknuo ljepotu ovakvih susreta i događaja koji djeci ostaju u sjećanju cijeli život.

Nakon sv. mise svaki zbor predstavio se jednom pjesmom, a radosno druženje nastavljeno je kroz igru pred župnom crkvom gdje su se djeci pridružile i sestre iz Zagreba s kandidaticama.

Granešina • Susret je održan u subotu 15. lipnja, a organizirala ga je i u ime Povjerenstva za pastoral Provincije zajedno s kandidaticama animirala s. Marjana Koščak. Sudionici susreta bili su zborovi iz župe sv. Ane iz Križevaca, sv. Lovre iz Petrinje i sv. Petra apostola iz Zaprešića.

Na početku susreta u župnoj crkvi Rođenja Blažene Djevice Marije slavljena je sveta misa koju je predvodio fra Petar Cvekan. U propovijedi je potaknuo djecu i mlade da talente, kojima je Bog svakoga od njih obdario, radosno razvijaju, još više umnože i druge njima obogate. Nakon svete mise svaki je zbor otpjevao dvije pjesme.

U poslijepodnevnim satima, poslije ručka u Duhovnom centru, nastavilo se s radosnim druženjem i igrama. Najprije je organizirana igra „Čovječe ne ljuti se“, izrađena u prirodnoj veličini, a zatim su se svi sudionici susreta uputili u Grad mladih gdje je bio nastavak rekreativnog dijela.

Na kraju susreta s. Marjana je svima prisutnima zahvalila prigodnom Zahvalnicom i simboličnim poklonima.

Promocija zbirke pjesama Ane Šušković

Upetak, 24. svibnja 2019., u prostorijama Društvenog doma u Čučerju, u zagrebačkoj Dubravi, predstavljena je zbirka pjesama Ane Šušković. U prepunoj dvorani, uz ostale prisutne, promociji su nazočile sestre iz Družbe Kćeri Božje ljubavi iz Granešine i Nove vesi. Zbirka obuhvaća pjesme duhovnog i svjetovnog sadržaja, na kajkavskom kao i na standardnom hrvatskom jeziku; pjesme odišu ljubavlju prema rodnom zavičaju, domovini, ljudima, te prema Bogu i nebeskoj Majci, a nekoliko je pjesama posvećeno bl. Drinskim mučenicama. U svom osvrtu na zbirku s. Ozana Krajačić ističe o autorici i njezinu stvaralaštvu sljedeće:

„Iz pjesama izbija njezina zadivljenost pred tajnom i veličinom života i mučeništva tih, tijelom krhkih, a Duhom jakih, redovnica Družbe Kćeri Božje ljubavi. Prva pjesma nastala je godinu dana prije njihova proglašenja blaženima, kao plod nadahnuća s hodočašća Putevima Drinskih mučenica. Te godine, 2010., autorica je po prvi puta posjetila mjesto njihova mučeništva, što je ostavilo neizbrisiv trag u njezinoj duši.

I pjesme se nižu jedna za drugom. U pjesmama veliča žrtvu ljubavi sestara mučenica, njihovu vjernost Kristu i uz cijenu krvi, istovremeno osluškujući poruku koju upućuju svima nama koji crpimo snagu za životni hod i svetu ustrajnost od svetih uzora koje nam je Božja providnost darovala. Stojeći u tišini i molitvi kraj rijeke Drine, grobnice mučenica, autorica piše: *Samo je tijela odnijela Drina*, ali nije odnijela spomen na njih, ni njihove duše, jer njihove su oči već na zemlji, *još žive gledale raj*. *Ništa ne može ubiti dušu*, ni njihovu vjeru u Krista, i zato su one *pretvorile poraz u pobjedu*, ističe autorica.“

Drinske mučenice uzor mladima

U samostanu Drinskih mučenica u Novom Travniku, 30. ožujka 2019. održan je susret za srednjoškolke koji su animirale sestre novotravničke zajednice. Sv. misu predvodio je fra Julijan Madžar, župni vikar u Ovčarevu. Različitim duhovnim poticajima sestre su djevojkama predstavile živote svetaca, koji su se potpuno posvetili Bogu i djelotvornoj ljubavi prema bližnjima. Posebno su istaknule bl. Drinske mučenice kao primjer beskompromisne ljubavi prema Bogu i potaknule ih da u njima pronađu uzor svoga življenja i svjedočenja vjere u današnjem vremenu.

O Blaženicama u slavonskim župama

Na poziv župnika vlč. Ivana Lovrića, dvije sestre juniorke su sa svojom voditeljicom s. Ivanom Margarin te s. Ivanom Ćurić, 16. lipnja 2019. posjetile župe u okolici Slavonskog Broda: župu sv. Grgura Velikog u Kaniži i župu Pohođenja BDM u Šumeću. Sestre su animirale euharistijsko slavlje u crkvi sv. Jurja u Zbjegu koja pripada župi Šumeće, a potom i u Kaniži i Šumeću. Sestra Ivana Ćurić je na sv. misama posvjedočila o svom pozivu, a potom je župljane pobliže upoznala sa životom i mučeništvom blaženih Drinskih mučenica.

Hodočašće župe Svih svetih iz Sesveta

Ivana Jurković i s. M. Dragica Šekerija, FDC

Mi župljani župe Svih Svetih krenuli smo 23. ožujka 2019. na hodočašće Putovima Drinskih mučenica. Hodočašće su vodile naše sestre, s. Ozana i s. Dragica, uz pratnju našeg župnika Maria Miglesa. Najprije smo posjetili Godinjak, rodno mjesto blažene s. Jule Ivanišević i župnu crkvu u Starom Petrovom Selu. Putovanjem kroz Bosnu i nakon kratkog stajanja na Vrelu Bosne, stigli smo u Sarajevo, u Katolički školski centar sv. Josipa. U crkvi Kraljice sv. krunice župnik je predslavio sv. misu na kojoj smo svi zahvalna srca sudjelovali, nakon čega smo ostali kratko u tišini pred slikom Blaženica.

Sljedećega dana, put od Sarajeva preko Pala prema Goraždu dao nam je mali uvid u težak put kojim su sestre koračale kao zarobljenice, ne znajući što će s njima biti, ali s velikim pouzdanjem u Isusa – jer „u Božjim smo rukama i On zna najbolje što je za nas dobro“, kako je posljednjih dana svog života napisala s. Jula. Svetom misom u Goraždu, koju smo prikazali na sve naše nakane, krenuli smo prema mjestu mučeništva Blaženica.

U procesiji, na čelu s križem, ušli smo u prostoriju na drugom katu u kojoj su sestre bile zarobljene. Njihova vjernost Isusu i svetim zavjetima ostavila je na nama dubok trag. Potreseni i zadivljeni stajali smo pred prozorom s kojeg su sestre skočile, uz povik „Isuse spasi nas!“ Nakon toga zastali smo pod prozorima škole, na mjestu natopljenom krvlju nevino ubijenih sestara.

Kod spomen obilježja pridružile su nam se članice Udruženja žena „Motiv“ iz Goražda, a zatim smo s velikim poštovanjem bacili cvijeće u Drinu kao spomen na bacanje njihovih mrtvih tijela u hladnu rijeku. Uz molitvu i pjesmu izrekli smo u tišini i svoje osobne potrebe, zahvalni za svijetli primjer koji su nam ostavile sestre mučenice.

Ostavile trag

Željka Bilić, hodočasnica iz Sesveta

Godina 1941., zima je okovala Kalovita Brda, pokazala je svu svoju surovost. Snijeg, hladnoća, noć. Iscrpljene, gladne i promrzle sestre koračale su nepreglednim stazama, ne znajući kamo ih sve to vodi. Nisu znale kamo idu, ali kao da su znale da kroz to moraju proći.

Godinama kasnije, točnije godine 2019., prohladno jutro, magla, u podnožjima Romanije snijeg – priroda je govorila sama za sebe – negdje iz daljine dopirao je glas molitve. U mislima mi se rojilo tisuću pitanja. Udahnula sam duboko, osjetila sam kako me snažno i duboko pogodila sudbina sestara koje su samo činile dobro. Osjećala sam kao da i priroda želi ispričati koliku su osamljenost, ožalošćenost, zatočenost, prezrenost, progonstvo, hladnoću i glad osjećale sestre. Poput snažnog uragana ostavile su trag koji svjedoči o njihovu prolasku tim brdima, tom zemljom. Zemljom koja je natoplјena krvlju sestara, a i mnogih drugih nevinih žrtava.

Iz misli me prenuo glas, da smo stigli. Škola u Goraždu, nekada vojarna. Osjećao se miris gorućih svijeća s prozora. U mislima prebirem uzvik sestre Jule: Isuse, spasi me! Koliko je samo moćna ta rečenica, taj trenutak – kad misliš da nemaš više snage, da si nemoćan, da su te svi napustili, i kad odjednom vidiš svjetlost, izlaz. Ispružene ruke koje te čekaju i daju ti neopisivu snagu da ustraješ, snagu vjere. Skočile su u zagrljaj svome Ocu, uhvatile su čvrsto ispružene ruke i krenule za njim.

Sunčeve zrake probijale su kroz oblake. Vruće je. Netko me povlači za rukav i govori: hajde, idemo na Drinu. Drina danas suncem obasjana, teče svojim tokom. Rijeka u koju su bačene ubijene sestre…

Koliko li je samo krvi poteklo tom rijekom, koliko li je samo suza isplakano nad tom rijekom, kolikima je samo ona posljednje počivalište… Dok pišem ovo, preplavio me osjećaj da je čak i priroda bila milosrdnija prema sestrama, više nego čovjek.

Ostavile su trag za sobom, dobro je pobijedilo zlo. Plodovi njihova djelovanja, dobra koje su činile, križ koji su podnijele, hrabrost i odvažnost koju su pokazale, ljubav koju su pružale – je nagrađena.

Isus ih je spasio. Sačuvale su svoju čast i pod cijenu života pokazale da se vrijednosti za koje su živjele i obećanja koja su dale ne mogu pogaziti

Umrle su kako bi bile rođene za život. Na nama je samo da slijedimo njihov primjer i koračamo dalje…

Vjernici Sisačke biskupije na hodočašću

Preuzeto sa stranice Sisačke biskupije

Putevima Drinskih mučenica hodočastili su 22. i 23. ožujka svećenici i vjernici Sisačke biskupije predvođeni biskupom Vladom Košićem, posjetivši Sarajevo, Pale i Goražde. Po dolasku u Sarajevo hodočasnicima su se priključile sestre Kćeri Božje ljubavi iz samostana na Banjskom brijegu koje su bile domaćini kroz ta dva dana.

Nakon posjeta Vrelu Bosne, u samostanskoj crkvi Kraljice sv. krunice – svetištu Drinskih mučenica u Sarajevu održana je pobožnost križnog puta, a zatim i misno slavlje koje je predvodio biskup Košić u zajedništvu s generalnim vikarom biskupije mons. Markom Cvitkušićem, dekanom Prvostolnog kaptola zagrebačkog mons. Ivanom Hrenom i kapelanom u petrinjskoj

župi sv. Lovre vlč. Hrvojem Zovkom.

U homiliji biskup je istaknuo da su Drinske mučenice primjer stradanja Hrvata i katolika kroz povijest u Bosni i Hercegovini. Iako je Drina odnijela njihova tijela, nije odnijela uspomenu na njih, već trajno govori kako vrijedi dati život za vjeru i Krista. Na kraju biskup je pozvao okupljene na molitvu za hrvatski narod u BiH i za skoro proglašenje mučenica svetima.

Posjećena je i župa i crkva sv. Josipa Radnika na Palama u koju su sestre redovito dolazile na misu. Tamo je, pozdravivši goste, upravitelj župe vlč. Fabijan Stanušić govorio o djelovanju sestara mučenica te o njihovu stradanju, kao i o stradanju župe i župljana kojih je danas tek stotinjak.

Nakon misnog slavlja koje je predvodio biskup, hodočasnici su se uputili u Goražde, grad mučeništva blaženica. Posjetili su zgradu koja je danas osnovna škola, a nekada je bila vojarna iz koje su kroz prozor skočile Drinske mučenice, želeći pobjeći od nasrtaja nasilnih i besramnih četničkih pijanih vojnika.

Na kraju, sjećajući se njihovih svetih života, na obali rijeke Drine pokraj škole kraj spomenika položeno je pet svijeća i cvijeće te je u rijeku bačeno pet ruža.

Hodočasnici iz Zadarske nadbiskupije

s. Marija Beroš, FDC

Pedeset hodočasnika iz više župa Zadarske nadbiskupije 6. travnja 2019. krenulo je na hodočašće Putevima bl. Drinskih mučenica. Putovanje je bila prilika za molitvu i pjesmu, ali i za međusobno upoznavanje kao i za upoznavanje života sestara mučenica. Prije ulaska u Sarajevo hodočasnici su imali priliku čuti o životu i svetosti sestre Luke čiji smo grob posjetili i molili na njemu. Zanimljivo je da ne postoji ni jedan njezin pisani trag, ali već više od stoljeća uslišane molitve ljudi koji su joj se utjecali u zagovor progovaraju o njezinu poniznom životu, potpuno predanom Božjoj volji i njegovoj ljubavi.

U nedjelju, 7. travnja, u župnoj crkvi sv. Josipa, u koju su Blaženice često dolazile, sudjelovali smo na sv. misi koju su koncelebrirali p. Franek Kowal, župnik u Diklu i Kožinu i fra Božo Bugarija, franjevac iz crkve sv. Mihovila. Putem prema Goraždu, prateći križni put Mučenica, razmišljali smo o tome kako mi nosimo svoje križeve i znamo li opraštati kao što su one oprostile svojim neprijateljima.

U Goraždu, na mjestu mučeništva, u tihom prebiranju srca i molitvi tražili smo zagovor Blaženica kod nebeskog Oca te zahvalili na daru njihova mučeništva. U litanijama

smo se ujedinili s njima zazivajući Isusa: „Isuse, spasi nas!“ Na obali Drine zazivali smo Kristovu krv koja je pobijedila Zloga i s kojom se slila krv naših mučenica. Bili su to snažni molitveni trenuci!

Katarina Knežević, predstavnica mladih sudionika planinarskog križnog puta Zadarske nadbiskupije, bacila je u Drinu spaljena pisma koja su mladi pisali na križnom putu i tako se utjecali Mučenicama u zagovor.

Svjedočanstva hodočasnika iz Zagreba

U organizaciji Suradnika Božje ljubavi, pridruženih članova laika Družbe Kćeri Božje ljubavi, 6. i 7. travnja 2019., tridesetak vjernika iz različitih zagrebačkih župa i dvije sestre Kćeri Božje ljubavi uputili su se na hodočašće u Sarajevo, Pale i Goražde. Donosimo svjedočanstva dviju hodočasnica.

Svojim životom doprinijeti očuvanju spomena na njih

Po treći puta odlazim na hodočašće Putevima Drinskih mučenica. Rađaju se nova iščekivanja, ostvaruju nova nadahnuća. Prvi put sam na grobu s. Luke. Molitva za obitelj, djecu, unuke... U crkvi Kraljice svete krunice, pred oltarom Blaženica zahvaljujem Bogu što sam poslušala poticaj i, unatoč zaprekama, odabrala ove korizme prihvatiti izazov. Umjesto odricanja od hrane, slatkiša ili drugih zemaljskih dobara, izabrala sam Križni put sestara mučenica.

Prolazimo Romanijom. Dolazimo na Drinu. Prevrtljiva rijeka, hladan grob, a toliko nadahnuće. Svi iščekujemo neko čudo, neki znak koji će nas povezati s Blaženicama... One nisu postavljale besmislena pitanja, nego su beskompromisno pošle ususret Zaručniku. Dok razmišljam o njihovoj žrtvi, pitam se kako mogu svojim životom doprinijeti očuvanju spomena na njih i na njihov trnoviti put. *Marija M.*

Na mjestu krvavog traga njihova mučeništva izrasla škola

Zahvaljujem Bogu što sam na poticaj moje poznanice hodočastila u Sarajevo i Goražde. Druženje sa sestrama Kćeri Božje ljubavi i ostalim hodočasnicima duhovno me oplemenilo, proširilo znanje o Drinskim mučenicama, produbilo moje pouzdanje, učvrstilo vjeru. Posebno me dojmio Križni put mučenica koji smo prošli vozeći se meni nepoznatim krajem od Pala, preko Romanije do Goražda. Teško je spojiti stravični događaj s predivnom, živopisnom prirodom koju nam je Bog dao.

Ulazeći u školu i penjući se stepenicama prema prostoriji posljednjeg boravka sestara mučenica – danas učionici – pomislila sam: kako mogu na tom mjestu teškog zločina poučavati djecu? No onda mi je došla utješna misao: pa poslanje sestara, Drinskih mučenica, bilo je upravo poučavanje, briga za djecu! Na mjestu krvavog traga njihova mučeništva izrasla je škola za nove generacije! *Vlasta*

Uslišanja po zagovoru Blaženica

Uspješno položila ispit

Uslišane su moje molbe i prošnje bl. Drinskim mučenicama da moja unuka položi ispit u Zagrebu, a kojem dugo nije mogla pristupiti, jer kad bi krenula na ispit, padala bi u nesvijest. Dan nakon hodočašća blaženim Drinskim mučenicama, sa župom iz Zadra, ona je uspjela napisati test i uspješno ga položila. Cijelim putem na hodočašću imala sam osjećaj da je moja unuka sa mnom, da idemo zajedno. Ja sam vapila da bl. Drinske mučenice mole dragog Boga da daruje Vanji snage da izdrži i da položi ispit!

I to se dogodilo. Nazvala me i rekla da je uspješno položila ispit, a nije znala za hodočašće i da sam molila za nju. Bila je ushićena i rekla: „Bako, hvala ti!“ Spoznala je da joj je sam Bog, po zagovoru Drinskih mučenica, pomogao da položi ispit.

Marija K., Kožino kod Zadra

Pomogle mi nakon rastave roditelja

Drinske mučenice puno su mi pomogle nakon rastave mojih roditelja. Jako sam patio radi podijeljenosti koja se dogodila, ali primjer njihove vjere ohrabrio me je da se ne bojim budućnosti i da ne odustanem od studentskih obveza. Upravo u vrijeme njihove beatifikacije pohađao sam školu koju vode Kćeri Božje ljubavi. Bio sam jako dirnut svjedočanstvom sestara mučenica i njihovom vjernošću evanđelju, što ih je stajalo života. Uvijek sam se molio sestrama s Drine da mi pomognu u raznim životnim teškoćama.

Paulo R., Natal, Brazil

Želim posvjedočiti da je moja unuka po zagovoru Drinskih mučenica položila sve ispite i završila fakultet. *Kata A.*

Potvrđujem neprekidne duhovne milosti koje doživljavam po zazivu Drinskih mučenica. Svaki put doživim vrlo snažnu prisutnost Božjeg Duha pri molitvama navedenim u letku o Mučenicama. Velika duhovna utjeha, snažna izgradnja i obnova ljudskosti i ljubavi. Duboko u nutrini spoznaja o veličini i vrijednosti poziva Vaših sestara. Sve to kroz meditaciju i molitvu sestrama mučenicama. *Franjo V.*

125. obljetnica smrti Utemeljiteljice Družbe

s. M. Sniježna Stjepandić, FDC

Dana 14. travnja 2019. navršilo se 125 godina kako je u Breitenfurtu kraj Beča blaženo preminula službenica Božja Franziska Lechner, utemeljiteljica Družbe Kćeri Božje ljubavi.

Kao što nas obilježavanja naših rođendana potiču na razmišljanje o prijeđenom životnom putu i na zahvalnost Tvorcu života i onima po kojima smo primili život, tako i rođendan za nebo Majke Franziske potiče njezine duhovne kćeri na zahvalnost Bogu što je po njezinu životu učinio velika djela.

Život u osluškivanju Božje volje

Franziska Lechner, mlada i razborita učiteljica iz Bavarske, koja je znala osluškivati Božje poticaje, puna zanosa za Boga i puna ljubavi za siromahe, prije 150 godina osnovala je Družbu Kćeri Božje ljubavi. Družba je započela svoj povijesni hod u Beču 21. studenog 1868. godine.

Papa Leon XIII. potvrdio je Družbu i Konstitucije pohvalivši svrhu Družbe: prosvjetno-socijalno-karitativno djelovanje u duhu karizme, čineći Božju ljubav vidljivom u svijetu. Sav život i Utemeljiteljičina djela bili su isprepleteni molitvom i osluškivanjem Božje volje.

Ime Družbe kao smjernica duhovnosti

Duboko proživljena molitva urodila je u Franziskinu životu bezgraničnim pouzdanjem u Božju providnost u svemu što joj se događalo. Bogu, koji sve mudro vodi i proviđa, izručila je svoje životne planove i pothvate.

Često je govorila: „Nedokučivi su putovi Božje Providnosti i neistražive njegove namisli.“ S tim nepokolebljivim pouzdanjem suočavala se s teškoćama i nikada nije klonula.

Kod odabira imena Družbe – Kćeri Božje ljubavi – prepustila se nadahnuću Božje ljubavi. U Statutima je napisala: „Članice Družbe trebaju biti službenice i oruđe neizmjerne Božje ljubavi, i to riječima i djelima...“ Ime Družbe za nju nije bio samo program života, nego i bitna smjernica njezine duhovnosti.

Sve za Boga, siromahe i Družbu

Svoje karizmatsko djelovanje Majka Franziska je izrazila u geslu Družbe: Sve za Boga, za siromahe i za našu Družbu. To su bili i ostali program i obveza cijele Družbe koja danas djeluje na četiri kontinenta: u Europi, u Sjevernoj i Južnoj Americi te u Africi. Redovnički život dobiva svoj puni smisao tek kad je „sav za Boga i siromahe“, smatrala je Utemeljiteljica.

U pravo vrijeme prepoznala je moralnu bijedu i zapuštenost seoskih djevojaka koje su bile prisiljene tražiti posao kao radnice i kućne pomoćnice u gradovima. Za takve je osnivala zavode i za njih se duhovno i tjelesno brinula. U tome se pokazala kao žena velikog srca, kreposna i poduzetna, snažne inteligencije i organizacijskih sposobnosti.

Iznimno je bila osjetljiva za duše, stoga je pisala sestrama: „Ujedinjenim silama radimo na vlastitom posvećenju, kao i na posvećenju povjerenih nam duša.“

Kćeri trpeće ljubavi

Utemeljiteljica je sve dublje shvaćala da njezin život, ali i život njezinih kćeri mora imati udjela u otajstvu križa. Znala je da dragovoljno izabrani put nasljedovanja Isusa jest put prema punini života. Stoga je sa svojim sestrama prihvaćala poteškoće govoreći:

„Mi smo kćeri trpeće ljubavi, stoga se uistinu moramo zalagati da ta ljubav bude prepoznata, priznata i uzvraćena.“

Predlagala je također sestrama male osobne vježbe: „Ako vam se neka žrtva koju zahtijeva poslušnost čini preteškom, bacite svoj pogled na svoga raspetoga Zaručnika, Isus će vam doviknuti s križa: iz poslušnosti prema mojem nebeskom Ocu vidiš me ovdje na križu. Da, Sestro! Zaručnica mora postati slična svome Zaručniku, inače mu se ne može svidjeti.“

Posveta Srcu Isusovu

Da bi ustrajala u poteškoćama, posebno je gajila pobožnost prema Srcu Isusovu. Na svetkovinu Srca Isusova 1875. posvećuje sve samostane Družbe božanskom Srcu kojemu povjerava sve svoje brige i potrebe.

Bila je uvjerena da ona sestra koja ne štuje Presveto Srce Isusovo, ne može biti prava Kći Božje ljubavi. Sestre je poticala neka se često sakriju u to presveto Srce, te neka „neometane od buke svijeta“ razgovaraju s Njim o svemu što im je na srcu.

Govorila je: „Istinski nastojmo biti prave Kćeri Božje ljubavi. Učinimo Srcu Isusovu tu radost.“

Po zagovoru Majke Triput Divne

U svojim nagovorima i Okružnicama davala je sestrama smjernice za duhovni život potičući ih da u svojim potrebama mole zagovor Majke Triput Divne: „Pomozite mi, dobra djeco, veličati ljubav božanskoga Srca Isusova prema našoj Družbi i moćni zagovor Majke Triput Divne.“ Godine 1881. izabrala je Mariju pod naslovom Majke Triput Divne zaštitnicom cijele Družbe i odredila da blagdan Gospe Snježne 5. kolovoza bude glavni blagdan Družbe, te da sve sestre taj dan mogu dobiti potpuni oprost uz običajne uvjete.

Za nju je Marijin život bio najdivniji primjer kako se odgovara na Božje zahtjeve. Naslov Majka Triput Divna značio je sažetak svega velikoga i lijepoga, svega divnoga što ljudi kažu o Mariji i što je Marija sama izrazila u svojoj pohvalnoj pjesmi Veliča.

Na putu u vječnost

Prigodom srebrnog jubileja Družbe (1893.), Utemeljiteljica s radošću gleda na svoje duhovne kćeri i obraća im se ovim riječima: „Kćeri moje, ja sam izvršila zadaću koju mi je Gospodin namijenio. Moj se život bliži kraju… Kad dođem u nebo, molit ću Boga da naša Družba ostane uvijek siromašna jer je siromaštvo najsigurnija ograda redovničkog života.“

Poslije svečano proslavljenog srebrnog jubileja Družbe zdravstveno joj

se stanje naglo pogoršalo. Iscrpljena nadljudskim radom, teškim brigama, napornim i dalekim putovanjima, 14. travnja 1894., u 61. godini života svoj duh predala je u ruke Očeve, nakon što je osnivanje Družbe bilo učvršćeno i od Crkve potvrđeno. Njezino tijelo izmoreno dobrim djelima sada počiva u kripti grobne kapelice na sestarskom groblju u Breitenfurtu, kod Beča, gdje se danas vodi biskupijski proces za njezino proglašenje blaženom.

Neumorni rad

Djelovanje Majke Franziske kao generalne glavarice trajalo je 26 godina. U tom razmjerno kratkom vremenu osnovala je 27 samostana diljem Europe, među kojima šest u Bosni i Hercegovini (u Sarajevu, Tuzli i Breškama) i jedan u Hrvatskoj (u Legradu). Zalagala se neumorno i s neopisivom revnošću kao da je znala da u malo godina treba mnogo učiniti.

Ostavila je više od 600 sestara koje su nastavile djelovati u njezinu duhu i pod njezinom zaštitom sve do danas – čineći dobro, darivajući radost, usrećujući i vodeći u nebo sve koje im Božja providnost stavlja na životni put.

Nadbiskup Stadler o smrti „naše Majke“

Smrt Majke Franziske, iako je to bilo preseljenje u zagrljaj Vječnog Oca, bolno je pogodila ne samo njezine duhovne kćeri, nego i vrhbosanskog nadbiskupa Josipa Stadlera. O tome svjedoči njegova pismeno izražena sućut sestrama u Sarajevu: „Naša je Majka umrla. Iskažimo joj suze djetinje ljubavi i zahvalnosti. Kako je časno zaslužila te suze!“

Utemeljiteljicu naziva našom Majkom, dragom Majkom, dobrom Majkom. „Sam Bog je plemenito srce naše drage Majke ispunio bezbrojnim svetim osjećajima i raspalio božanskom ljubavlju.“ Zatim ističe: „Zato svi želimo na grobu naše dobre Majke svečano obećati: da ćemo s milošću Božjom sve učiniti da se plamen božanske ljubavi u našim srcima nikada ne ugasi, nego da se sve više razgori, da se uvijek zovemo i budemo prave kćeri Božje ljubavi: to je ono što vam za utjehu govori onaj koji i sam za tom dobrom Majkom tuguje i koji ju je stalno kao takovu i poštivao.“

Na misi zadušnici „za dobru pokojnu Majku“ 17. travnja 1894. u Sarajevu nadbiskup je rekao: „Naša je Majka imala mnoge kreposti, a posebno se isticala u pouzdanju u Boga, u ljubavi prema Srcu Isusovu i prema Majci Triput Divnoj, u pobožnosti prema sv. Josipu, u ljubavi prema svojim kćerima, u strpljivosti; ona se žrtvovala za druge zaboravivši samu sebe; ponizno je podnosila sve udarce koji su obilno padali na nju i na njezine kćeri.“

I na kraju nadbiskup Stadler poziva sestre: „…kod otvorenog groba obećajte da ju nećete nikada osramotiti, da ćete vjerno obdržavati pravila i poglavarice slušati, i u međusobnoj ljubavi kao prave kćeri Božje ljubavi živjeti i stalno paziti da se vatra dvostruke ljubavi nikad ne ugasi, nego da se po dobrim djelima trajno održi u plamenu“, plamenu koji ne dogorijeva, već 125 godina žari dobrotom i ljubavlju!

Prepusti sve Božjoj providnosti.
Bog će sve dobro učiniti.

Majka Franziska

Na grobu Majke Franziske

U povodu 125. obljetnice smrti utemeljiteljice Majke Franziske, skupina sestara i dvije laikinje Suradnice Božje ljubavi hodočastile su 13. travnja 2019. u Breitenfurt kod Beča na njezin grob.

U Breitenfurtu su se pridružile sestrama i pridruženim članovima iz ostalih europskih provincija iz Austrije, Poljske, Slovačke, Češke, Mađarske, te vrhovnoj glavarici s. Marii Dulce Adams.

Hodočasnici su najprije posjetili mjesno groblje na kojem je Majka Franziska bila pokopana do 1924., kada su njezini posmrtni ostaci ekshumirani i položeni u kriptu kapelice na sestarskom groblju. Nakon toga pohodili su kuću „Marije Pomoćnice“ u kojoj je Utemeljiteljica preminula.

Svetu misu u samostanskoj crkvi sv. Josipa predvodio je biskupski vikar Bečke nadbiskupije mons. Peter Petrus Hubner, nakon čega su sve prisutne svećenike, sestre i vjernike pozdravile provincijalna glavarica s. Emanuela Čermak, vrhovna glavarica s. Maria Dulce Adams i postulatorica kauze Majke Franziske s. Lucyna Mroczek.

Nakon toga formirala se procesija te su se svi uputili prema sestarskom groblju moleći križni put. U kripti kod lijesa Utemeljiteljice, poslije zajedničke molitve po jezičnim skupinama, svatko je u tišini izrekao i svoju osobnu prošnju i zahvalu.

Obljetnica smrti s. Luke

U nedjelju 31. ožujka 2019. obilježena je 129. obljetnica smrti s. Luke Liengitz. Tom je prigodom na sestarskom groblju Betanija slavljena sveta misa kuju je predvodio kanonik dr. Darko Tomašević, dekan KBF-a Sveučilišta u Sarajevu, u zajedništvu s vlč. Žarkom Vujicom, župnikom župe sv. Petra i Pavla u Kaknju. Misnom slavlju nazočio je veći broj sestara iz Sarajeva, Kaknja, Travnika, Novog Travnika, Bistrice, a za ovu prigodu je i uz hodočasnike iz Sarajeva, posebno došla skupina hodočasnika iz Viteza pod vodstvom s. Ankice Garić. Nakon svete mise svi su zajedno izmolili opijelo za pokojnu sestru Luku i za sve sestre pokopane u tom groblju. Vjernici su potom ostali u molitvi na grobu sestre Luke. Povodom smrtnog dana s. Luke tiskane su i prigodne sličice koje su bile podijeljene tom prigodom.

Proslava 80. obljetnice Doma Gospe Lurdske

Djevojke Doma Gospe Lurdske u Novoj vesi pripremile su 15. veljače 2019. prigodni program u povodu proslave 80. godišnjice osnutka Doma i Zaštitnice kuće, na koji su pozvale sestre iz zagrebačkih zajednica. Uz glazbeni dio djevojke su prikazale igrokaz o prvim godinama života u Domu, s naglaskom na liku kardinala Alojzija Stepinca čija je pomoć bila od iznimne važnosti u početku osnivanja. Djevojkama su u pripremi programa pomogle njihova odgojiteljica s. Alojzija Pejković te s. Marjana Košćak i s. Mirjana Potnar.

Svečana proslava u Zadru

U nedjelju 26. svibnja, sestre Kćeri Božje ljubavi proslavile su 40 godina od dolaska u zadarsku župu Bezgrešnog začeća BDM na Puntamici i 100. obljetnicu osnutka Provincije Božje providnosti. Euharistijsko slavlje predvodio je apostolski nuncij i naslovni ninski nadbiskup mons. Martin Vidović u koncelebraciji sa župnikom don Igorom Ikićem i svećenicima okolnih župa. Uz brojne župljane, slavlju je nazočilo tridesetak sestara koje su djelovale ili djeluju na toj župi. Župnik je u propovijedi naglasio važnost zajedništva s Bogom, iz kojega izvire njihovo poslanje. Potaknuo je sestre na njihovo „veliko poslanje u svijetu: donositi smisao izgubljenom čovjeku i vratiti mu Boga od kojega je odlutao“.

Susret starijih sestara u Granešini

U Duhovnom centru u Granešini održan je 25. svibnja 2019. susret za sestre u dobi od 75 i više godina, kao zahvala najstarijim članicama koje su 50 i više godina svoga života ugradile u Provinciju Božje providnosti. O temi susreta „Zahvala za hod u Božjoj providnosti“ progovorila je s. Gordana Igrec, provincijalna glavarica. Prikazala je glavne događaje tijekom stogodišnje povijesti Provincije, što su sestre potkrijepile svojim bogatim iskustvima. Nakon zajedništva u molitvi i za stolom, sestre su pohodile granešinsko groblje gdje u miru Božjem počivaju 64 sestre. Na susretu su se okupile sestre iz Granešine, Nove vesi, Križevaca i Petrinje.

Susreti za djevojke u kandidaturi

Marina Petričević, kandidatica

Protekle školske godine otvorile smo vrata naše kandidaturske zajednice mladim djevojkama koje žele barem na koji dan iskusiti kako žive kandidatice, djevojke koje se pripremaju za redovnički život. U prosincu, ožujku i lipnju održani su vikend susreti za djevojke srednje škole, studentice i radničke mladeži koje su pokazale interes da bi jednog dana živjele kao sestre. Djevojke su kroz tri dana bile potpuno uključene u život i aktivnosti nas kandidatica: sudjelovale su u zajedničkim molitvenim točkama i u kućnim aktivnostima. Dan je uglavnom bio prožet radom, a večer je bila za druženje, upoznavanje i igru. U veljači su održana dva susreta za djevojke osnovnoškolskog uzrasta koje su kroz dva dana upoznavale život kandidatica.

Na tim susretima djevojke su imale priliku čuti nešto o povijesti Družbe, o našoj Utemeljiteljici i o djelovanju sestara danas. Svaka se od nas stavila djevojkama na raspolaganje nudeći otvoreno srce spremno za razgovor, odgovarajući na brojna pitanja o životu u kandidaturi te svjedočeći o vlastitom pozivu.

Bilo mi je jako zanimljivo i nezaboravno iskustvo. Jako mi se svidjelo to što smo mogle vidjeti kako časne i kandidatice žive i što rade. Čišćenje je bilo jako zabavno, nije bilo teško jer smo se uz to i zabavljale. A kuhanje je bilo cool i jako mi je dobro to što smo pojele ono što smo napravile. Časne i kandidatice su jako ljubazne. *Anamaria C.*

Zaista sam sretna što sam bila ovdje. Osjećala sam se kao dio Družbe kroz ovih par dana. Hvala svima što su me primili, a najviše hvala s. Marjani koja mi je sve malo više pojasnila i potrudila se. Cure, kandidatice, hvala i vama jer ste bile velika potpora! *Veronika*

Molitva i euharistija u životu Blaženica

Iz izjava sestara Kćeri Božje ljubavi koje su ih poznavale

O s. Juli Ivanišević

• Rado se molila i moglo se vidjeti kako je sjedinjena s Isusom, osobito poslije svete pričesti. (s. Leona G.)

• Sve odlike koje je posjedovala plod su njezine duboke intenzivne molitve. Sve se to odražavalo na njenoj vanjštini, u sjaju njezinih očiju koji je odavao sjedinjenje s Bogom. (s. Blanka K.)

O s. Berchmani Leidenix

• Često sam je vidjela pred svetohraništem, uronjenu u molitvu. (s. Huberta C.)

• Često sam je našla u kapelici gdje moli i razmatra. (s. Inviolata J.)

O s. Antoniji Fabjan

• Vrhunac svega dragoj našoj s. Antoniji bila je sveta misa i sveta pričest. (s. Valerija T.)

O s. Krizini Bojanc

• Kad je već bila starija, radila je u šumi i jednom sam je vidjela da plače. Pitala sam ju je li joj teško raditi, a ona je odgovorila da joj nije teško raditi nego da joj je teško što nema svaki dan sv. mise i sv. pričesti. (s. Ligorija M.)

• Do u kasne sate znala je proboraviti pred svetohraništem. Tu bi se oboružavala za predani rad u svojoj službi. (s. Valerija T.)

O s. Bernadeti Banja

• Svoj rad u kuhinji pretvorila je u trajnu molitvu. (s. Valerija T.)

• U kući je tata napravio mali oltar. Pred njim smo molili, a znali su i susjedi doći k nama i s nama moliti, posebno u svibnju. Taj molitveni duh tata i mama su prenijeli i na nas djecu. (Rozalija, rođena sestra)

Molitva
za proglašenje svetima
bl. Drinskih mučenica

Gospodine Bože,
ti si blažene Drinske mučenice,
sestre Julu, Berchmanu, Krizinu,
Antoniju i Bernadetu
obdario milošću redovničkog
zvanja i snagom da svoju
vjernost i ljubav prema tebi
potvrde prolijevanjem krvi.
Udijeli i nama postojanost u vjeri
da se, i uz cijenu trpljenja,
ne odijelimo od tebe.
Ponizno te molimo da ove
svoje blaženice pridružiš
zajedništvu svetih sveopće Crkve
da bismo još odvažnije
slijedili primjer njihova života
i iskusili njihov moćni
zagovor u svojim potrebama
i životnim borbama.
Po Kristu Gospodinu našemu.
Amen.

Tko po zagovoru blaženih Drinskih mučenica u duhovnim i tjelesnim potrebama zadobije koju milost, molimo neka javi na jednu od sljedećih adresa:

• Provincijalat Kćeri Božje ljubavi, Nova ves 16, 10000 Zagreb
• Kćeri Božje ljubavi, Ivana Cankara 18, 71000 Sarajevo
• Vicepostulatura bl. Drinskih mučenica, Granešina 7, 10040 Zagreb
E-mail: kauza.dmucenice@gmail.com www.kblj.hr

Novčane priloge možete slati na naše račune u Privrednoj banci:
Broj kunskog računa: Privredna banka Zagreb, HR24 2340009-1510357988
Devizni račun: SWIFT: PBZGHR2X, HR24 23400091-510357988

Mučenici su svjedoci
koji Crkvu nose naprijed.

papa Franjo